لیکوال : افتخارالله افتخار
Ketabton.com
لنډه کیسه
بې کوره پیغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژنده

نوم بې کوره پيغله / لنډه کيسه

ليکوال افتخارالله افتخار

ايډيټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتی ډ.ن ا.ر افتخار

بيا کتنه واجد منګل

تاريخ 19.09.2023

واټساف 00989908400450

https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوک نه لري حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوي کيسې

١ رنډی / لنډه کیسه

٢ سپيڅلي ښځه / لنډه کيسه

٣ ماته منظوره ده / لنډه کيسه

۴ د ښځې خور سره / لنډه کيسه

۵ بې کوره پيغله / همدا اثر

إن شاء الله دا لړی به جارې ساتم ستاسې د مينې او پښتنو ته د سمو لارښوونو لپاره زه به هميشه قلم د خير لپاره پورته کوم...

قلم تـــه ځای افتخار زړه کې ورکه
دايره يې کور کې له ټوپکه تاؤ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

((خپل ګران کشر ورور جمال ناصر شيرخان ته))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رواجونو ښکار شوې

هاغه پيغلې چې د مينې او رواجونو ښکار شوې دي، حقيقت دا دی چې دوی ژوند په اوږه بار ګرځوي. پښتو او غيرت ورته په خوله د شهادت ګوته نېغه ايښې. که غږ يې وويست، يا شرم دی، يا مرګ. خو دا د پښتون قانون دی. ګني اسلام حق ورکړی چې د خپلې خوښې نکاح تر لاسه کړي.

کيسه به يوه پيغله له ډېرو کنډوکپرو تېره کړي خو بيا هم... د ژوند په مزل کې هر قدم بايد ډېر په سوچ او فکر اوچت کړو. هسې نه چې سبا هره پيغله د صدرا غونډې بې کوره شي او دا يواځينی قدم دی چې نهه نوي فيصده له خطر سره مخ دی خو زه تنها ګناهګاره صدرا نه بولم، دلته د همت غونډې ځوان هم بې همتي کړې. د پلار غونډې شان د لور په سر پيسې اخلي. د خاوند غونډې مرتبه په کلي کې د سړيتوب نوم نه لري او د ورور په شان قوت د خور...

له کيسې مې يو هدف نه دی چې تاسې يې تر لاسه کړئ. دلته راغلي ياست نو کيسه دقيق ولولئ! که کومه کمي په نظر درغله، نېغه يې را په ګوته کړئ! او که څه مثبت نظرونه لرئ، هم نغد را وغږېږئ.

بې کوره پيغله نوم مې ځکه خوښ کړ چې زه زيات له داسې پېښو سره مخ شوی يم خو تر شا يې يوه وجه نه وي نو ځکه مې د همدې عنوان لاندې، پاڼې له زرينو کرښو ډکې او ستاسې مخې ته مې راوړې. ياده کيسه مې صرف په دوه مازيګرو کې پای ته رسولې. سره د ډېرو مصروفياتونو، اوس به ته فکر کوې چې افتخار لږ زيات ونه غږېده. سمه ده! همدلته قلم ږدم خو زه زيات نه يم غږېدلی...

دا ته محترم او دا بې کوره پيغله.

ستاسې خوږ ورور

افتخار الله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورستۍ جوړه جامې يې په تناب واړولې، لامده لاسونه يې خپلې لوپټې کې تاو کړل، بېرته راغله، لګن يې د لرګي زينې سره د کوټې ديوال ته سرچپه تکيه کړ. چالاکه کوټې ته ننوته، بېرته يې شا ته وکتل، د کورنۍ غړي يې په داسې حال کې نه و چې دې کوټې ته دې راشي.

تيزه لاړه د شمشي بيټرۍ نه يې موبايل له چارجره راواخيست، د زوړ صندوق خواته يې په پخواني بالښت ډډه وهله، پښې يې په نرۍ توشک وغزولې، د موبايل ډيټا يې خلاص کړه، سيده واټساف ته لاړه. سترګې يې خلاصې پاتې شوې:

ـ افففف دومره مسجې(پيغامونه)! اوهو هيمته! ته خو سم ليونۍ يې.

د همت صفحې ته ننونه. د پيغامونو لوستل يې پيل کړل:

ـ زه د نورو هلکانو غوندې نه يم. وګوره کال برابرېږي ما تاسره دوکه کړې؟

ـ بس زما همدا وروستۍ پرېکړه ده. که په رښتيا مينه راسره لرې، نو نن ماښام ته راوځه، زه دې د سرک په سر انتظار کوم.

ـ او که را ونه وتې، نو ته ما سره هسې وخت تيروې. مينه نه کوې راسره. زه درته له سره تېر يم او ته مې کيسه کې نه يې...

داسې يې پرله پسې څو پيغامونه ولوستل، د صفحې بره سر ته يې وکتل، د همت واټساف انلاين و.

بيرته يې وليکل ورته:

ـ ګرانه! قسم دی چې مينه درسره لرم. ته ولې په ما شک کوې؟ ها؟

له هغې خوا سمدستي وايس(غږيز پيغام) راغی:

ـ که دې مينه کوله، دا دې يوه مياشت کيږي چې درته وايم را ووځه. نور مې راپورې ملګري خاندي. وايې ساعتيري کوي درسره! ته هيڅ په ما غيرت نه کوې، مينه کې هر څه جايز دي خو داسې ښکاري چې ملګري مې رښتيا وايي. زه بايد نوره خودکشي وکړم، ځکه ته ما سره وفا نه کوې.

د خبرو په ورستۍ پړاو کې لږ جذباتي شو.

دې خبرو يې د صدرا مړه احساسات په خوځښت راوستل، تيره هفته ورياده شوه؛ چې د تنور سر پيغلو ملګرو يې خنداګاني ورپورې کولې. پيغور يې ورکاوه چې پلار دې سګوان ته ورکړې يې. د مازيګر نه ونيسه تر نيمې شپې پورې په کلي کې سپي جنګوي. سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا یې نظر تېر کړ، د سکرین په لاندې برخه یې بره ګوته کش کړه، په غبږیز پیغام کې یې ورته وویل:

_ سمه ده ګرانه! غوسه کېږه مه! مړه دې ستا دښمنان شي. خو دا راته ووایه چې ستا کورنۍ به ما ومني او که نه؟

همت یې غږیز پیغام ته د ښکلولو سټیکر(د احساس څرګندولو نښه) ورکړه، غږیز پیغام ورته راغی:

ـ واه! واه! واه! قربان دې شم صدرو! تا خو زه وګټلم. هیڅکله مې یقین نه کیده چې ته دې مینه کې دومره قربانۍ ورکړې... او کورنۍ سره مې غږیدلی یم. هغوی مشکل نه لري. اوس راته وخت ښایه! کله ما لپاره خپل کور پرېږدې؟

صدرا په کیبورډ(لیکمن) باندې ګوتې کینودې خو لړزې نیولې وې:

ـ سبا ماښام زمونږ د کلي نه وړاندې، د پاخه سرک سره نږدې پایې ته راشه. دلته ډېر څوک نه وي.

له دې ورسته دواړو سره ساعت – نیم ګپ شف ولږو. که څه خولې په صدرا روانې وې، د همت په ډاډ وچې شوې...

وخت د هیچا انتظار نه کاوه. که پوهه یې لرله، ګټه یې ترې اخیسته او که ناپوهه و، ساعت یې تیروه. خو ګټونکي ساعتیري نه دي.

وخت همدا چغه وهله خو پښتون پرې غوږ کوڼ کړی و!

لمر د ځمکې په اخیر کې سر ښکته کړ، تیارې را خپرې شوې خو لمر د پښتون غوندې نا امیده نه و. وخت یې ونیو خو سهار یې بیا سر را اوچت کړ. دنیا ته یې ځان وښود. که ولویدم، سبا بیا پورته کیږم. همدا پیغام لمر ټولې نړۍ ته ورکاوه خو پښتون بیا بیلچه په اوږه کړه. په زوی یې غږ وکړ: نن ښوونځي ته مه ځه! د دیرې د لښتیو پولې را وریبه! خلک پکې غواګاني څرۍ. ور یې بند کړ، له کوره ووت...

صدرا په منډه لور او د وښو څادر یې ورور ته راوړ:

ـ د پلار خبره منه وروره.

ورور یې وویل: نه! زه مختب(مکتب) ته ځم ګني ناکام به شم.

مور یې ورغږ کړ:

_ څه پولې را وریبه. مالیم (معلم) صیب ته به دې ډوډۍ وکړو، کامیاب به دې کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبرې په اوريدو يې لور او څادر د صدرا له لاسه واخيستل او په خندا له کوره ووت.

صدرا جارو را واخيسته، ټول انګړ يې پاک کړ. نيمګړي پاتې کارونه يې د کور تمام کړل. د هر کار کولو ورسته يې ځان موبايل ته رساوه. همت ورته ويلې و چې سر له مازيګره راوځه. زه دې په طمعه ناست يم. خو دې ورسره دومره زر نه منله. ويل يې چې لږه تياره شي او د ماښام جمعې ته خلک روان شي، بيا ميدان خالي کيږي. هله...!

صدرا ځان پوره امده کړ. آن هاغه لارې يې هم صافې کړې چې د تګ په وخت يې ورته مخه نيوله... هوښياره جينۍ وه خو بې ځايه مينې پښه وښويوله.

خو همدې يې فکر خراب کړی چې پلار مې د څو پيسو لپاره ولې زه داسې هلک ته کينولم چې ټول کلي کې د سګوانۍ نوم لري...؟

د وخت په تيريدو سره انتظار پای ته ورسيد. د ماښام اذانونو فضا ونيوله. پلار يې جماعت ته روان شو. صدرا شکر په دې ادا کولو چې مشر ورور يې ښار کې کار کاوه. مور ته يې د اودس لپاره لوټه ډکه کړه او نور يې ځان جوړ کړ. کوچنی ورور يې چې مازيګر د لوبو لپاره تللی و، بيا نه و راغلی. نو دا ورته تر ټولو ښه موقع ښکاريده. مور يې په لمانځه ودريده.

خپله يې تور حجاب، په بله کوټه کې له ځانه تاو کړ، موبايل کې يې همت ته پيغام پريښود:

ـ بس دا دی درغلمه! چې کوم ځای مې درته ښودلی، هملته ولاړ اوسه.

هغه يې پيغام ته په جواب کې وويل:

ـ له څه وخته ولاړ يم، ته صرف را ووځه.

د صدرا مخ ګرم شو، رنګ يې تغير وخوړ، د زړه زربان يې خپله اوريدل. د کور له دروازې يې شاته وکتل، قدم يې بهر کړ، مخ يې ترې وګرځاوه، چابکه روانه شوه.

کوڅه کې يو ــ نيم کس غلي غلي ورکتل خو د چا هم خيال نه کيده چې څه روان دي؟ ښېرته به خپل کار پسې روان و.

شل دقيقې يې پياده لار ووهله، اخېر د همت څنګ ته ورسيده.

همت د صدرا په ليدو يې، له ښو ساه ورکه شوه، د ولاړ موټرسايکل په توله يې لاس کيښود، له خولې يې په هيجاني حالت کې ووتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته په رښتيا راغلې؟؟

صدرا ساه واخيسته:

ـ هو! خو بايد دلته په طمعه نشو. ځه چې ځو. باقي خبرې به په لاره کو. زه ډيره ويرېږمه همته!

همت په دواړو لاسونو سر ونيو، ځای په ځای، لکه د بې سوره وچورليد:

ـ اوهو ته ليونۍ يې ها؟ زه تا چرته يوسمه ها؟ وګوره فکر کوم ساه رانه وځي. په ما څه چل کيږي. د بدن يو غړی مې په واک کې نه دی. دا خو دومره وړه خبره نه ده. شاوخوا يې وکتل څوک نه و.

د صدرا له سترګو اوښکو حرکت پيل کړ:

ـ دا ته څه وايې؟ زه خو ستا په مشوره راغلې يمه. تا ويل کور کې مشکل نشته او...

همت يې خبره ونيوله:

ـ هې بس که د ليونۍ لورې! ما خو ګپ ګڼله. دا تيښته ولاکه دومره وړه خبره وي او زما يقين هم نه کيده چې ته دې داسې کم اصل کار وکړې.

صدرا د څپيړې لپاره لاس پورته کړ:

همت وويريد. لکه په ټوپک يې چې ولې. شاته شو، بيا يې ورته لاسونه جوړه کړه:

ـ خير دی همته! دا وخت زه ډېره مجبوره يمه. زه تا نه هيڅ نه غواړم. صرف له ځان سره مې بوځه او ومې ساته. بس همدومره.

همت لاسونه څنډل، سوچ يې وکه خو کامياب نشو:

ـ ګوره صدرو! زه ملامت يم، منم خو نه راسره تا کور کې مني او نه دا سپک او بې لارې کار. زه درنه ځمه. ته واپس کور ته لاړه شه. اوس هم وخت نه دی تللی.

صدرا ورته ډير مايوسه مايوسه کتل:

ـ همته زه ګاونډيانو او خپلوانو کره هم بې اجازته نه يم تللې. بيا خو دا ډير لوی کار دی. ما بې مرګه نه قبولې. خير دې ما له ځان سره بوځه.

همت له جيب نه کيلياني راوويستې، د موټرسايکل خواته روان شو:

ـ زه دې له ځان سره نشم بولی. دا دې زه درنه لاړم چې په بله لانجه وانه وړم. عمومي سرک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرسايکل يې چالان که.

صدرا ورمنډه کړه، پښې يې ونيولې، زارۍ يې ورته وکړې خو هغه يريدلی و. دا هر څه ورته ټوکې ښکاريدې خو داسې نه وه، پوره خطر وه.

ګېر يې ورکه، په ضرب د څو ثانيو کې له سترګو پناه شو.

دې ډيرې اوښکې توی کړې. د ژوند په ميدان، په مخکې او ورسته تګ ناکامه ودريده، له ډيرې تنهايې او ژړا ورسته يې فکر وکړ.

که واپس کور ته ځم، ژوندۍ مې نه پرېږدي. پلار مې دهکان سړی دی. تربوران به ورته وايي؛ په ډيران يې ښخه کړه. دا به د غيرت په جزبو هماغه کار کوي چې څوک څه وايي ورته، او بيا خو د سګوان خاوند نه هم د سړيتوب طمعه نشته...

په درې لارې کې ولاړه وه. يوه لار ښکته، بله پورته، يوه کلي ته تللې وه. پورته يې لس شل قدمه واخيستل. هلته يې موبايل چالان د سرک په غاړه کيښود.

حرکت يې په لاندې لار پيل کړ. که اوس راپسې څوک راشي نو فکر به کوي چې پورته تللې او موبايل ترې دلته لويدلی. هغوی به په دې دليل ټول بره لاړ شي. ګوندې کوم کلي ته تللې. نور مې هسې هم ژوند ابو واخيست...

قدم يې د ښار په طرف کوږ کړ خو د سرک نه ډېر لرې فاصله کې، چې کوم کليوال موټروان يې ونه ګوري، زر او سل فکرونه يې ذهن نيول خو يو هم ښه نتيجه نه ورکوله. په کړي کار دومره پښيمانه وه چې حد يې نه و.

پنځه – شپږ ساعته مزل ورسته يې د ښار رڼاګانې، له نيږدې وليدې. شاوخوا يې نظر تېر کړ، څه نه ښکاريدل. له کوچنيو تيږو په ډکه ځمکه يې سر کيښود. ستړيا، ويرې او بې خوبۍ يې ډيره زر د خوب نړۍ ته يوړه.

خو ويرونکی خوب يې وليده. د يوې چغې سره نېغه را پورته شوه. شاته يې وکتل، لمر سترګکونه وهل. بيرته يې د ښار په طرف مخ کړ، شونډې يې د ژړا له لاسه نرۍ نرۍ کيدې. فضا يې له خولې يوه ټپه واوريده.

د سحر لمر پر غرو را جګ شو

ژونده اوږو ته مې را خېژه چې دې وړمه

ويستلی حجاب يې په ځان بيرته برابر کړ، قدم وهنه يې پيل کړه. ساعت – نيم پس ښار ته داخله شوه. حيرانه وه چې کوم خوا لاړه شي؟ څه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین سهار وه. ګڼه ګوڼه هم کمه ښکاریده. د یو دوکان مخې ته، د لارې په سر کیناسته، سترګې یې بره نه پورته کولې چې څوک پکې اوښکې ونه ګوري. ناڅاپه یې مخې ته یو لسګون ولوید، زړه یې درزا شروع کړه، وویریده، خپل کور ور یاد شو. زړه یې وه چې په چغو چغو وژاړي خو ځای مناسب نه وه. لړزې اخیستی لاس یې لسګون خواته حرکت وکړ چې بل لسګون پرې را پرېوت. زر یې بیرته شاته کړ.

تر څنګ، لږه فاصله کې، یو څو ځوانانو د ریړې واله نه وریجې خوړلې. د هغوی غږ یې تر غوږ شو

ـ وګوره حجاب یې نوی دی. سوالګره نه ده. بل کار ته راوتې!

ـ ههه نه! نه! سوالګره ده، ګني دلته نه کیناسته.

دربیم ځوان وریجې وخوړې، کتابونه یې له ریړې راپورته کړل، دوی ته یې جواب کې وویل:

ـ چې نېک ګمان نشی کولائ، نو شک هم مه کوئ! او مه ورسره کار لرئ. دا د ژوند اصول نه دي.

پیسې یې وریجو واله ته ورکړې، روان شو. دواړو ځوانانو سترګې ښکته کړې.

صدرا پیسې را واخیستې، له ځایه پورته شوه، زړه کې یې وویل:

ـ د څومره ډېرو انسانانو منځ کې دا ځناور څوک نه پیژني، ځکه چې لباس یې د انسان دی خو دننه مکمل وحشي دي...

فکر یې وکړ چې د سوال نه بهتره لار نشته خو حجاب مې نوی دی او مخې ته شپه را روانه ده. چرته به ځم؟ د ښار په یوه بله کوڅه ور دننه شوه، ځکه دلته انسانان وو خو لږ کم په نظر راتله. د کوڅې کونج کې یې یو نانوایي واله دوکان ولید، تیزه ورغله، ډوډۍ یې ترې را واخیسته خو ښه و، هغوی څه ونه ویل. شاوخوا یې کتل، په یو کوچني سوالګر یې نظر پریوات، تر څنګ ورغله، نیمه ډوډۍ یې ورکړه، سر یې ور ښکته کړ ورته یې وویل:

ـ د ورځې څو پیدا کوې؟

هغې له ډوډۍ کپ تاو کړ:

ـ سل، یو نیم سل، دوه سوه همداسې...

ـ او شپه چرته کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خپل کور کې. نور چرته!

صدرا نیغه جټکه وخوړه، کوچنی یې له ځنګ تیر شو، له ځان سره یې وویل:

ـ څومره بختور دی! خپل کور لري که سوالګر هم دی، باید شکر وباسي. زما غوندې خو بې کوره نه دي.

نیمه ډوډۍ یې موټې کې تاوه کړه. وږې وه، خو زړه یې نه کیده.

تر مازیګره در په دره وګرځېده. یو څو روپۍ یې هم لاسته راوړې وې خو له دې ښار یې نوره کرکه کیده. په هرو لسو کسان کې یې اته کسه د هؤس تږي و.

د ښار له ګڼې ګوڼې لږه لرې شوه. دلته اکثره کوڅې خالي خالي ښکاریدې. نور یې په پښو کې هم دمه نه وه. ټوله ورځ یې حجاب کې پټ مخ، ځوروله. زړه یې پکې تنګ وه خو مخ یې نشو ښکاره کولای. د لویې ناولې ویالې په سر په نیم متر پوخ دیوال کیناسته، فکر واخیسته، د بل انسان شتون یې حس کړ، ناڅاپه یې له ویرې لړزه وخوړه، سترګې یې پورته کړې.

تر ځنګ ولاړ ځوان د هؤس په انداز وویل:

ـ له ډیر وخته درته ګورم. راځه ماسره اتاق کې یو څو ملګري دي. ښې پیسې به هم درکړو.

صدرا یې په لیدو حیرانه ودریده، له پښو یې ساه وخته. همداسې یې سترګو ته ورته ځیر ځیر کتل...

ځوان بیا وویل:

ـ لکه چې ستا هم زړه دی. د هرې ویرې بې غمه اوسه. دوه ملګري راسره دي. ستا چې څنګه زړه وي، هماغسې به کو.

د صدرا له سترګو دومره اوښکې، هاغه وخت نه وې لویدلې چې همت پرېښوده. لکه دلته، دا لیدل ورته خوب ښکاریده. همداسې یې ځیرې ته ورته لیدل.

په ځوان شیطان غلبه وکړه، یو دم یې جینۍ له لاسه ونیوله.

صدرا لاس ته وکتل، بیرته د نظر پورته کولو سره یې لاس هم پورته شو او دومره دروند یې د ځوان مخ ته راواچو چې په ټول ژوند کې به دا څپیړه هیره نه کړي.

هغې یې لاس خوشې کړه، شاوخوا یې وکتل، سر یې ښکته کړ، روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا دواړه لاسونه مخته ونيول او ښه په چغو چغو يې وژړل. کاش! چې پلار وژلې واى خو دې حالت سره نه وى مخ.

لاندې يې وکتل. د وياله غاړې نه يې لوټه راواخيسته، همدې نيم متري ديوال ته د پښو په څوکو مخامخ کيناسته. لوټه يې د ديوال په مخ کيښوده، له سترګو يې اوښکې ولويدې، لوټې ته يې حرکت ورکړ، ويې ليکل:

ـ دا هاغه سپيڅلى ښار دى چې يو ورور پکې د خپلې خور نه د زنا طلب وکړ.

او دا بيا هاغه ځوان دى، که خبر شو چې خور يې تښتيدلې يا به خودکشي کوي او يا به ليونى کيږي. څه عجيب تمثيلونه دا پښتانه کوي!

پاتې لوټه يې په موټې کې خاورې کړه، نيغه پورته شوه. همت ته يې زړه کې ښې ښيراوې وکړې. نور يې د ژړا له لاسه ستونې درد کاوه. په لويه کوڅه کې يې تنها قدم وهل پيل کړ.

فکر يې بل خوا لاړ، چې پلار مې ولې تر اوسه ورور نه دى خبر کړى؟ ايا د دې په خاطر چې کلي کې اوازه خپره نشي...؟ اى هې پلاره! ستا لور خو، ته ټول قام او کلي ته ټيټ راوستې. ما ولې ځان وژنه ونه کړه...؟

همداسې سرګردانه روانه وه. له کوڅې، د ښار ګڼې ګونې ته داخله شوه. مازيګر لمونځ په قضا کيدو وو. د سرک په منځ يې يوه ښځه د درې ماشومانو سره وليده. شاوخوا يې نظر تير کړ بيا نيغه د سوالګرې تر څنګ ورغله، خوا کې يې د پښو په سر ورته کيناسته:

ـ تروري ته د شپې چرته ځې؟

خيرنې ښځې ماشوم ته پکې وواهه، مخ يې تاو کړ:

ـ کور ته ځم نور چرته لاړ شو؟

صدرا زړه کې خوشحاله شوه چې ځاى خو مې پيدا کړ. بيا يې ترې پوښتنه وکړه:

ـ تروري! زه د شپې ځاى نه لرم. ما خپل کور ته له ځان سره بوځې؟

خيرنې يو دم لاسي پکې په ځمکه کيښود. په دواړو لاسونو يې خبرې شروع کړي:

ـ ته په ما رشخند وهې؟ ته دې لباس ته وګوره! سمه ناوې ښکارې. څه پاسه تنګوه مو مه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا يې دواړه لاسونه ونيول، قسمونه يې ورته وکړل چې ځای نه لرم. خپله ټوله کيسه يې ورته تېره کړه، خيرنې ښځې سمدستي خپل څادر راټول که، دوه ماشومان يې خپله راوخيست او يو يې دې ته ورکړ، ورته يې وويل:

ـ چې داسې ده راځه چې خپل کور ته دې بوځم.

ښځه خوشحاله ښکاريده خو دا مخکې او صدرا ورپسې. له ښار په څنډه په ډېرو ډېرانونو، دپاسه د يو کيمپ کوڅې ته ننوتل. د کوڅې سره نږدې يې دروازه ووهله. يو پوخ عمر سړی چې غټه باډې يې لرله، ور خلاص کړ.

خيرنې ښځې ورته وويل:

ـ اخوا شه لار پرېږده غټ سريه!

سړي د صدرا په ليدو ژبه په شونډو کې تاوه کړه. يو څلور قدمه پس خيرنې ښځې، ماشومان په انګړ کې له لاسه خوی خوشې کړل. هغوی له ځمکې سره ولږيدل. چغې يې کړې.

صدرا يې دې کړو ته حيرانه شوه. خپل غېږ کې يې ماشوم ته وکتل، بيا يې غږ تر غوږ شو:

ـ شموکۍ راشه! دا ناولي دې سمبال کړه. له کوټې نه دوه پخې پيغلې راووتې داسې ښکاريدې له په ټول ژوند کې يې چې خندا نه وي کړي، رامنډه يې کړه. يوې د صدرا له غيږ ماشوم واخيست او بلې له ځمکې دوه پورته کړل.

دواړه د ماشومانو په ښکلولو شروع وکړه. بيرته په منډه کوټو ننوتې.

صدرا د لوی انګړ منځ کې، حيرانه ولاړه وه. خيرنې ښځې په صدرا غږ کړل:

ـ هې جينۍ! دلته دننه راشه.

غږ سره يې په نه زړه کوټې ته دننه شوه. ګوري چې بل د عمره پوخ سړی، چې تازه يې په ګيره کې سپين راغلي وو، کټ کې ناست دی او خيرنه ښځه د ديوال خواته لباس بدلوي. صدرا چې دا حالت وليده، سترګې يې غټې غټې راووتې. بېرته په منډه په وتو شوه چې سړي پرې غږ کړل:

ـ بهر مه وځه!

ځای په ځای ودريده

خيرنې ښځې ورته مخ راتاو کړ. په داسې حال کې چې پرتوګاښ يې غوټه کاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ جينۍ دا خپل کور وګڼه او هر څه خوره سکه(څکه). سرف (صرف) شپه په دغه کټ کې کوه. اشاره يې د سړي خواته وکړه.

سړی رانيغ شو، په صدرا رپ ولړيد، تر څنګ يې راغی، حجاب يې ورته له مخ لرې کړ.

يو دم خندا ونيو، شاه يې ورته راواړله.

صدرا فکر وکړ چې اوبو اخيستی، هر څه ته لاس اچوي. لکه چې ژوند مې د ځناورو په کور شو او اوس له پيښې تيښته نشته، نه راسره بله لاره. ماته خو قدم په قدم نوی غم همت راکړ. الله دې خوشحالۍ پسې ړوند کړه! او پلاره! که تا چرته پيسو ته نه وي کتلي نو د سړي زوی ته به دې ورکړې وای...

سړي بيرته مخ راتاؤ کړ:

ـ جينۍ! له ننه پس، ته د دې کور مالکه يې.

خيرنې ښځې خوله خبرې ته جوړوله چې ده پرې غږ کړ:

ـ خاموش!

هغې نه کړې خبره، هيره شوه. بېرته يو – دوه قدمه شاته لاړه.

صدرا يې له ولو ونيوله، تر ډبل بيټ يې بوتله، يوه شيبه ولاړ و. بيا يې د ناستې ورته وويل، هغه کيناسته.

سړي ډېر په طبعيت خبرې شروع کړې.

ـ جينۍ! دلته چې څوک ويني، له دې ټولو ستا غوندې لار ورکه وه. دلته په امن خلک نه راځي، نو زه ډاډه يم چې لار درنه ورکه ده. تر ماښام به نور ماشومانو او جونې هم راشي. تقريباً لس پنځلسو ته رسيږي. دا زمونږ کاروبار دی، خو ته زړه مه خوره. تا بهر سوال کولو ته نه ليږم. ته ماسره همدلته پاتې کيږه. صرف زما زړه ساته او د دې سوالګرو حساب، هر يو چې پيسې کمې راوړلې، هم يې مور ته سزا ورکو، هم يې بچو ته. نو دوی ناکام دي چې ښار کې د خلکو پښو ته ولويږي، تېښته هم نشي کولای. ټول مې دم کړي، او نه چاته حال ويلی شي. اوس دا ووايه! ته خو کومه ستونزه نه لرې؟

صدرا لکه د بوت خاموشه ناسته وه.

بيا يې پرې په اوچت اواز غږ وکړ:

ـ ته خو به کومه ستونزه نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا جټکه وخوړه، د نه په معنی یې سر په چټکۍ سره وخوځاوه. بیا یې ورته په ولي لاس وټاپاوه:

ـ ښه دا خو راته ووایه چې ته څوک یې؟

د صدرا شونډې وخوځیدې :

ـ یوه بې کوره پیغله!!!

سړی مخ، خیرنې ښځې ته تاو کړ، په اشاره یې ورته وویل: ـ بهر ووځه او ور هم ځان پسې بنده کړه!

خیرنه ښځه راووته، ور یې بند کړ. ورستۍ غږ یې له کوټې واورید:

ـ ځه نو حجاب لرې کړه ته به هم ستړې یې چې لږه دمه واخلو.

پای

ایران/ تهران شهریار

مینه مننه او درنښت

په ټوله شوشل میډیا مې په لاندې ادرس پیدا کولای شئ

Aftekharullah Aftekhar

https://www.facebook.com/aftekharullah.jan?mibextid=ZbWKwL

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library